

LÉLEKMOZGATÓ

pályázati esszé

Iskolámban hagyománya van a diákokat érzékenyítő rendhagyó óráknak. Ezek sorába illeszkedik a parasport napja, évenként megújuló programjaival. Idén közöttük volt az esszéíró verseny is, ahol a kategóriák közül a számomra legszimpatikusabb a „Mit változtatott meg benned a „Lélekmozgató” program?” kérdésfelvetés volt. Iskolai kereteken belül vehettem részt a lélekmozgatóban, de sajnos, a koronavírus okozta nehézségek miatt - mint annyi minden -, ez is online térben zajlott. Testnevelés órán foglalkoztunk a legtöbbet a fogyatékoság és a teljes emberi élet témával, hiszen ismertté a hátrányos helyzetűeket - véleményem szerint – leginkább a sporttevékenység teszi.

Február 22-e előtt egy zoomon tartott parasport órán is részt vettünk, ahol a FODISZ elnökével, Szabó Lászlóval és egy sportolóval, Lévay Petra triatlonistával volt alkalmunk beszélgetni. Lehetőséget kaptunk arra, hogy egy kicsit közelebbről megismerjük, milyen is egy hátrányos helyzetű sportoló élete, melyek a jellemző tevékenységei. Ez a beszélgetés szembesített azzal, hogy egy testi fogyatékosággal élő ember teljesen olyan, mint az átlagember. Saját felismerésemet azért tartom fontosnak elmondani, mert sajnos, rengeteg ember idegenkedik tőlük, és nézi őket, mondhatni rossz szemmel, pedig nem tehetnek arról, hogy problémákkal születtek vagy egészséges állapotból változott nehezzé az életük. Ez a helyzet és az ilyen mértékű rossz viszonyulás egy - egy embertársunk felé sajnos, egyre gyakoribb, holott ember emberrel egyenrangú.

Ezeket a következtetéseket és érzéseket a „testközlelől” való találkozás és beszélgetés váltotta ki belőlem, ám szerencsére, a testnevelés óra keretein belül alkalmunk nyílt arra, hogy az ott megszerzett ismereteket, érzéseinket másokkal is megoszthassuk. Gondolataink közlését kreatív módon kellett kivitelezni, az online ismeretek felhasználásával, terjesztésével (pl.: Kahoot, Genually).

Én és rajtam kívül még 3 barátnóm a csapatmunka lehetőségével éltünk, és együtt, több napon keresztül készítettünk egy online térben kipróbálható szabadulósobát. Különböző technikai trükköket használtunk fel ennek megvalósításához, és miután végeztünk, úgy láttuk, egyértelműen kijelenthető, hogy rendkívül hasznos volt ez a feladat. Ugyanis sokat tanultunk nemcsak az együttműködésről, hanem elsődlegesen a parasport történetéről és a parasportolókról. Néhány emberrel már kipróbáltattuk a végleges tevékenységformát, és a visszajelzéseikből úgy tűnik, hogy szabadulósobánk rendkívül jól és játékosan ismerteti meg a választott témát.

Számomra ez a program azt adta - azon kívül, hogy büszke voltam a csapatra és örültem, hogy lehetőségünk nyílt a feladatkészítésre -, hogy rengeteg új ismeretet szereztem, például ma már biztosan tudom, hogyan is zajlott az első paralimpia. És ez csupán egyetlen esemény volt, amit könnyen meg lehetett jegyezni a más hasznos információkból.

A lexikális tudás fejlődése mellett a projekt rengeteg téveszmét, negatív gondolatot és „sajnálatot” változtatott meg bennem, kimondhatom, hogy érzelmeimben is formálódtam. A sajnálat alatt azt értem, hogy a fogyatékos embereken mindig megesett eddig a szívem pl.: Lévay Petra triatlonistán, aki fél kézzel született, de az ő mondata és gondolata után másképp tekintek rájuk. Ő annyit mondott nekünk, mikor szóba került, hogy nem tervezte – e azt, hogy pótkezecet kapjon, hogy neki az a természetes, hogy az a kéz nincs. Már megérték másokat, akiknek az a normalitás, ha az embernek két keze van, de Petra mondata után felismertem, hogy neki a fél kéz/egy kéz a természetes.

Egyéb más téveszmét és rossz gondolatot is gyökeresen megváltoztatott bennem a csoportfeladat. Ilyen az a régi véleményem, hogy a fogyatékkal élők nem közénk valók, gond van velük a mindennapokban..., és a legjelentősebb, hogy ők sosem boldogok, mert hátrányos a helyzetük. Belátom, hogy tévedtem, ugyanis ők teljes mértékben egyenrangúak velünk, és

azért, mert ők így születtek/ történt valami velük, senkinek nem jelentenek gondot. Hatalmas tévhitük voltak ezek, amit utólag bánok. Amit feltételeztem, ahhoz olyan sokan hasonlókat, sőt rosszabbakat gondolnak és feltételeznek. Ma már úgy érzem, hogy több olyan embernek kellene lenni, akik támogatják és megfelelően segítik a mozgásban vagy bármi másban korlátozottakat. A legrosszabb véleményem az volt, hogy azt mertem gondolni, a hátrányban szenvedők nem lehetnek boldogok. De miért is ne? Véleményem szerint a hozzájuk hasonlókkal sokkal, de sokkal boldogabb és pozitívabb kisugárzásúak, mint a velem egykorúak, vagyis a mai fiatalság nagy része. A kortársaim közül, sajnos, még sokan nem fogták fel, hogy mennyire szerencsésnek mondhatják magukat, hogy egészségesek, és nem kell a sok negatív megállapítással és a lenézéssel találkozniuk, amit egy fogyatékkal élő ember érez és kap akár minden nap. Ha az emberek legalább ezt fel tudnák fogni, és belátni, hogy mindenki úgy csodálatos, ahogyan született, akkor szerintem egy szebb és kevésbé elítélő világban tudnánk élni, Minden téren erre fogok törekedni, hogy ez így legyen.

Az utolsó gondolat, amit ez az iskola által szervezett lélekmozgató program elindított bennem az az, hogy ha lehetőségem lesz rá felnőtt koromban, akkor teljes mértékben szeretném támogatni valamilyen formában az ilyesfajta kisebbségben élő embereket, ezzel segítve őket, és példát mutatva, talán egy utat, amin mások is el tudnának indulni az esélyegyenlőség megteremtése felé.

Szabó Gréta
Sárospataki Árpád Vezér Gimnázium és Kollégium